

Sessizliğe Methiye

– Galip Argun · 12 Ekim 2012

Tüm şehir mi sessizliğe gömüldü, yoksa, içimden bir yerlerde kopan fırtına mı haykırmamı istiyor? Evlerinin köşesine, bembeyaz çarşaflarının üzerine kurulan, günün yorgunluğundan sıyrılamamış insanlar mı bıkkın, yoksa, şehrin ortasında elindeki kağıda sardığı ve buz gibi hava da titremeden duran sermest insanlar mı?

Güneşin arkasından gökyüzünü kaplayan çivit rengi bulutlarla kaplanan gökkubbenin altında, bir caminin önü sıra bulunan parktaki en ücra banka oturmuş elindeki siyah poşeti evirip çeviriyordu yaşlı adam. Sahi yaşlı mıydı? Yoksa yüzündeki onlarca çizgi, suratını boydan baya kaplamış is, kir, simsiyah yağ yahut şehrin tüm pisliği, yamayla dolu ayakkabısı, yırtık montu ve pantolonu mu onu böylesine yaşlı gösteriyordu? Usulca etrafı süzdü adam. Gözlerindeki bakış utanç doluydu. Zira biraz önce okunan ezanın arkasından camiye koştur koştur gelen adamlar şimdi aynı hızla parka dolmuşlardı.

"Bu mereti içmek için iyi değil burası" diye geçirdi içinden. Kalkmak için niyetlendiyse de yapamadı. Gökyüzü kararıyordu. Tıpkı şehrin soluksuz siyahı, insanların kalbine çöken zift gibi. Aman vermezdi eğer buradan kalkarsa biraz sonra başlayacak yağmur. Ya kalkmazsa? Yahut elinde evirip çevirdiği şişeyi, biraz önce camiden çıkan, iri gözlükleriyle etrafı süzen bir adam fark ederse? İşte o zaman kızılca kıyamet kopardı.

"Taşa turalım!" seslerini iştir gibi oldu, ama önemsemedi. "Hayır efendiler, içtiği şişeyi kafasında paralayalım" bu sesin sahibi hemen karşısında tespih çeken kır saçlı o adam olmalı diye düşündü. Tebessüm etti. Heybeden hayallerle avutuyordu yine kendini. Olmayacakları, olmuş gibi gösteriyordu her zamanki gibi. Oysa şimdi ne o içmeye cesaret edecek, ne de gözlüklerinin arkasından bakan o adam elindeki şişeyi fark edecekti.

Elindeki siyah poşeti bankın hemen yanına koyarken birden gelen "tık" sesiyle ürktü. Korkmuştu. Hayatı, canı, malı, eşi, kızı, çoluğu, çocuğu, kısacası siyah poşetin içine sakladığı, hatta bir kaç gazete parçasıyla süslediği o şişeye bir şey oldu sandı. Gönlü ferahlamıştı. Ta ki, şişeden sızan kıpkırmızı şarabın lekelerini oturduğu bankın altında görene dek.

Hemen gerisinde duran bir çocuk, sapanındaki taşı kuşlara değil, ona yöneltmişti. ona mı? Hayır, var olma sebebine, siyah poşetlerin içinde, katbekat örttüğü o masum şişeye yöneltmişti işte. Kırmıştı. Diğer her şey gibi. Umudu, aşkı, sevgisi, titrek kalbi gibi, şişesi de kırılmıştı.

"Yaşamayı hak etmedik biz" diye seslendi biraz önce camiden çıkan adamların bakışları altında. "İslanmayı da. Ağlamayı, gülmeyi, eğlenmeyi, mutsuzluğu ve dahi umutsuzluğu. Haksızlığın içinde var

olmayı bile hak etmedik biz."

O an usulca kalktı yerinden. Yağmur başlamıştı. Gök delinmişti de, bulutlar feryat ediyordu insanlara. Ama bunların sırası değildi. Zira bankın altına yığılan şarap göletine yağmur katresi karışmaya başlamıştı. Aşka bulaşan insanlar gibi. Aşka karışan duygular misali. Bozuluyordu saflık. Kayboluyordu aymazlık. Ağyar kaldı o adam. Bir çizgi daha belirdi alnının ortasında. Bir çizgi daha.

Yağmur durdu. İpılık bir rüzgâr geçti önce. Arkasından bulutlar aralanır gibi oldu. Hemen sonra bir gökkuşağı belirdi gökyüzünün tam ortasında. Rengarenk. Göz alan. Yedi renk. Yedi anlam. Yedi kapı.

Uzun uzadıya baktı o adam. Uzun uzadıya. Süzdü tüm renkleri. Sonra renklerin her birini söküp almak istedi gökyüzünden. Ayaklarının altında çiğnemek, ta ki her biri toprağın kahverenginde kayboluncaya kadar ezmek istedi. Sindirmek. Yutmak istedi. Ama her zamanki gibi sustu. Zira onun istemeye hakkı yoktu. Sadece vardı, ama var olamazdı.

Amaçsız bir hikaye. Amacı yok. Sadece yazmak istedim ve yazdım. Sebepsiz yaptığım bir çok şey gibi. Sevgilerimle...